

טורי לוי שמואל (סמי)

2017810

בן סולטנה ואברהם

נולד ב- כ"ז בשבט תש"ח 3.2.1948

התגייס לצה"ל בפברואר 1967

שרת בגדוד "גדרון" (13)

נפל ב- זי סיון תשכ"ז 15.6.1967

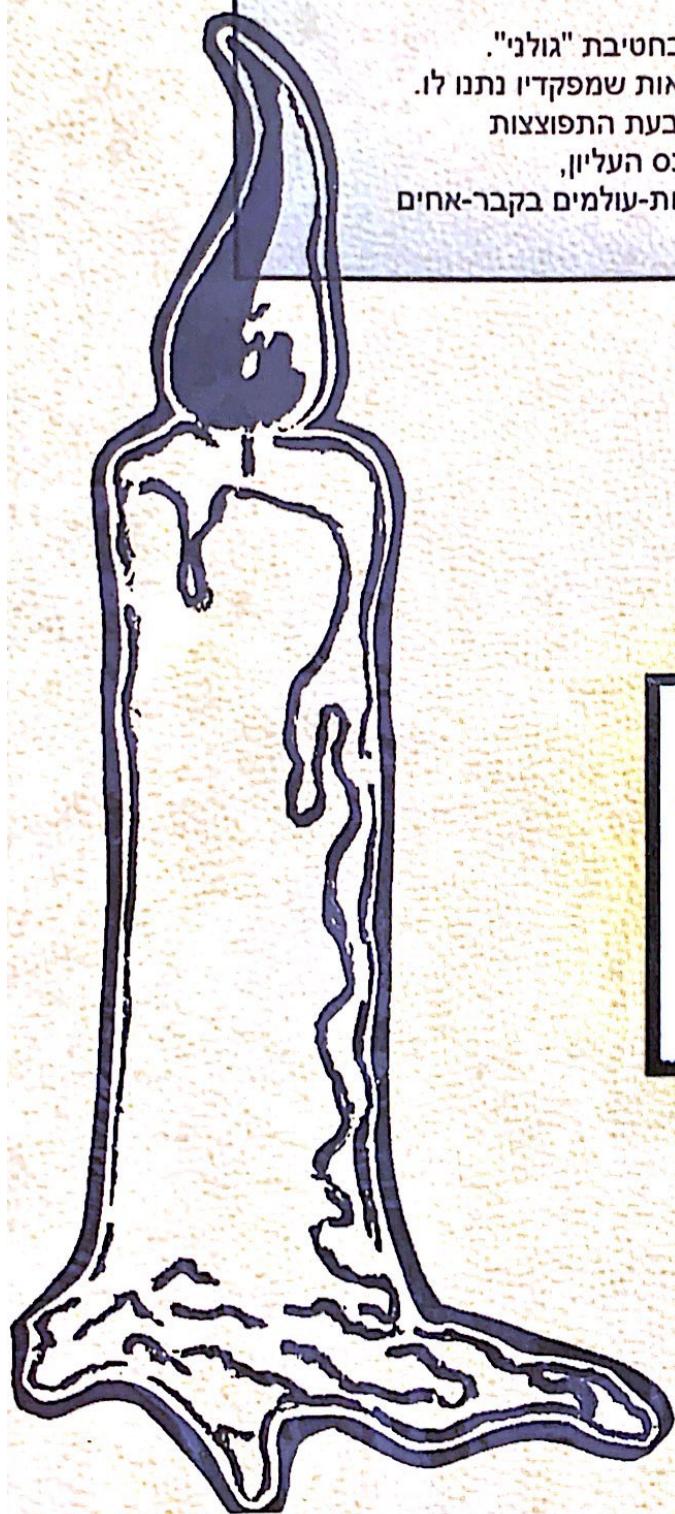
בהתפותצות בונקר תחמושת

בموقع בית המכס העליון.

לוי, שמואל ("סמי")

בן אברהם וסולטנה. נולד ביום כ"ד
בשבט תש"ח (3.2.1948) באיסטנבול שבטורקיה,
שם סיים את לימודיו בבית-ספר יסוד.
המשפחה עלה לארץ בשנת 1964.
שמואל עסק בחשමלאות וכך מצא את חמו.
אהב מוסיקה והיה מגן על אקורדיון.
בפברואר 1967 גויס לצה"ל ושירת בחטיבת "גולני".
בשירותו גילה את מרצו במילוי ההוראות שמקדים נתנו לו.
ביום ז' בסיוון תשכ"ז (15.6.1967) בעת התפוצצות
בונקר של תחמושת בmozabi בית המכס העליון,
לייד גשר בנوت יעקב, נפל. הובא למוחות-עלומים בקבר-אחים
אשר בבית-הקבורות הצבאי בנירה.

משימות החטיבה במהלך ששת הימים (יוני 1967)

במלחמת ששת הימים נועדה חטיבת גולני, חטיבה מס' 1, כחטיבת חיר"ר סדירה מאמנת וニידת, לפעול במסגרת ממארץ ההבקעה העיקרי של פיקוד צפון, לפרק בעקבות חטיבת 8 בצפון רמת הגולן ולכבוש בהתקפה דו-גדודית את כל המוצבים הסוריים ממערב למתחם עורה: תל-פах'ר ובוגר'י-בבל הסמוכים ל"דרך הנפט" ושולטים באש ובמצפה על "דרך הפטROLיום" הסורית והמוסבים שלאורכה: בחרית, תל-עוזיאת וחרבת-איסוקה. לצורך ביצוע משימת ההבקעה בשיטה הרוי תלול וקשה לתנועה מול מוצבים סורים חזקים הבנויים כ"יעדים מבוצרים" קייפודים, מוגנים בתעלות-קשר היקפיות, גידור ומיקוש, תוגברה חטיבת גולני בחול"מים נוספים ובשתי פלוגות טנקים מגדום שרמן M-51 משופר מגדוד סא"ל אמנון מחתיביה 37. בזמנית נשלה גודוד "אריות הגולן", גודוד ביה"ס למ"כים של החטיבה בפיקוד סא"ל משה יוסף, לתגבר את החטיבה הממנונה בפיקודו של אל"ם אורן רום ולסייע לה במשימתה: כיבוש שכם בירת השומרון.

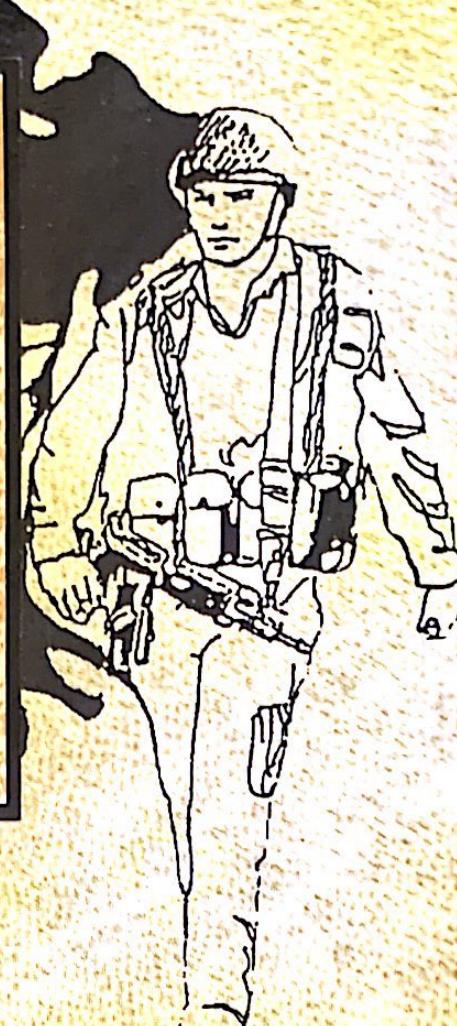
גודוד המכמ"ת (גודוד מרגמות כבדות) בפיקודו של אל"י עשת' נשואר ת"פ החטיבה בשטחי הכינוס שלו בצדון עמק החלה.

חטיבה גולני ערבת מלחמת ששת הימים (1967-1966)

בשנת 1966 מונה במקדח חטיבה גולני יונה אפרת, מי שהיה קצין זוטר בחטיבה גולני בימי תש"ח, וככה לפקד על החטיבה במלחמת ששת הימים. התקופתו של יונה אפרת כמ"ט הגיע תהlik בנית העוצמה הצבאית בכלל (מאז מבצע "קדש") וטיפוח הדרוג המסתער-התקפי בפרט (בתקופתו של יצחק רבין כרמטכ"ל 1964-1967) לשיא חדש. בהיות כוח-אדם מעולה ומירב המאמצים והמשאבים הושקעו בבניית הכוח התקפי המשורין הנידי, כלומר: מערך גיסות השריון, המערך המוצנה, מערך חיל-הרגלים (בכלל זה חטיבת גולני וגדודי הנח"ל) ומערך הארטילריה וההנדסה. כוח הטנקים של צה"ל התעצם פי ארבעה מאז מבצע "קדש" וכל 1100 טנקים (בתוכם 175 טנקו "שרמן" מ-51 משופרים). מרגמות 81 מ"מ ו-120 מ"מ הותקנו על זהלים, ומרגמת 160 מ"מ הורכבה על שלדת שרמן.

גולני בחטיבה ח"ר הפכה לכוח התקפי מנוייד (על זהלים) עם גודן מרגמות כבדות (מכמ"ת) חלק מסדר"כ החטיבה. לראשונה בוצעו בשנים 1964-1967 תרגילים ותרנויות ברמה אוגדתית ("תרגיל דיביזיוני"), והושם דגש על לחימת יום ולילה ביעדים מבוצרים, שנבנו בשיטה הסובייטית.

שמעאל בארץ עם
אחיו ובת-דודתו

שמעאל בפיקניק עם
אחיו ואחות

קויים לדמותו

וְהַנִּזְרָקֶת תְּהִלָּם בְּדָקָק, וְהַלְמָם אֲבָקָה שְׁפֵךְ
בְּאַלְמָא כִּי נְכֹזָה נְהָרָה.

**שמעאל ואביו
באمفיפטארון
בקיסריה**

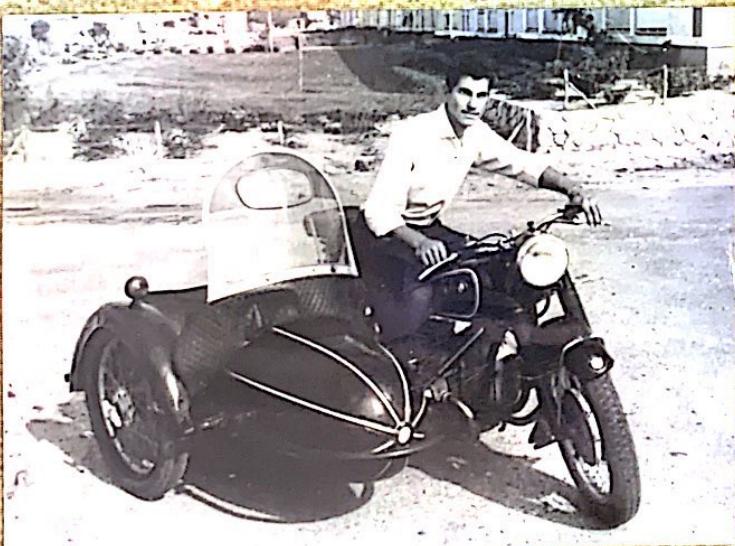
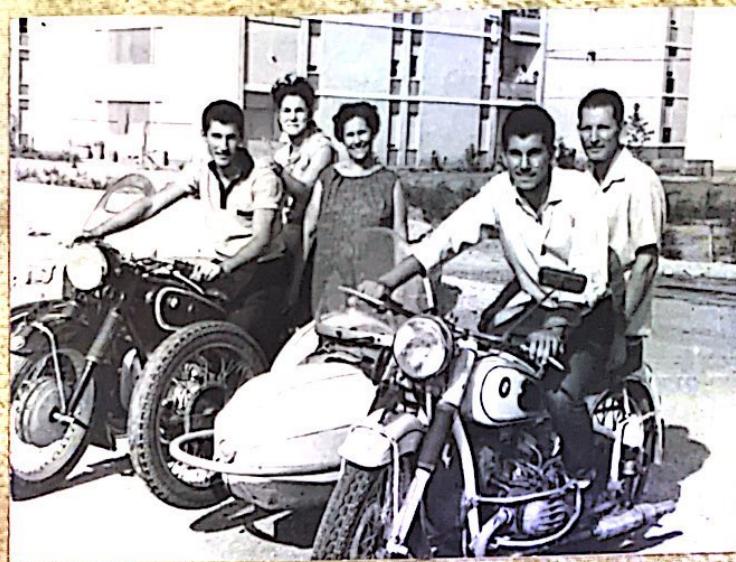
**שמעאל מגיע מתרבות
הירידה מהמטוס**

**שמעאל מסתיר את
הגבס, שהיה לו על היד,
עם המעיל ביום שהגיעו מתרבות**

שמעאל עם משפחתו לפני הגיוס
על האופנו שכל-כך אהב

עדותו של משה גבעתי:

ב-15 ביוני 1967, חמישה ימים לאחר שהוגענו בתנועה מתוישת לكونיותה, כשאחוריינו קרובות תל אחר, תל עוזיאת, בנאס וועורה, שבתמת גזוז "גוזו", אליו השתיכת הינה בעיקר גזוז עתודה חטיבתי, רימצ'ו אוטנו סרין יעקב בזיה, המ"פ בעל הגוף האטלטי והעיניות הירוקות והmphצידות, והעליה אותנו על משאיות.

נסענו עד לצומת בית המכט העליון סמוך לגשר בנות יעקב שעל הירדן, שם, אחרי תזריך קצר התפזרנו בין הבונקרים הסוריים הנטוישים, על-מנת לרוץ את כל תחומיות השל להעמידה על משאיות. המ"פ הורה לי להיות בהזונה לממשק הרlugני ואחראי על נקודות המים הפלוגתיות. התישבתי ליד הכביש המוליך מערבה לירדן ומזרחה לכיוון קונייטרה, ונחניתי מהאויריה הפסטורלית. מעל התנשואן עצי אקליפטוסים נbowיתם, ושמיים כחולים של אמצע יונני, מסביבי השתרעו שדות חיטה הוהבים שניצלו מהשריפות האדירות שפרצו ברמה בעת הקרבנות העזים שניטשו שם כמה ימים לפני כן. עד מהרה נשארתי לבדי ורק ציוץ הציפורים נשמע מבין הענפים.

הפלוגה הייתה ממוקדת במקומות השונים, והחברה עסקו בהעמסה אינטנסיבית של המגון העצום של התחומיות הרוסית. וכך עבר עלי היום לאיטו; הייתה מרוחה מן הגיב שטאפטוי, התמנמתי שגביו שעון על חומות בית המכט העליון. "חיליק, קום! מה אתה ישן?!" התעוררתי בבהלה. מעלי ניבט מ"כ מאים. הוא התנשף ותנשף.

"אייפה המ"פ?" חקר אותו.

עניתי לו: "אני לא יודע. הוא הילך לביוון מערב." והזדקפה לעמיה. "טוב תשמע, אם תראה אותו, תאמר לו שאנחנו בונקר עם מאות מוקשים ודרושים עוד חיילים לסייע בהעמסה; וגם אתה, בוא אחרי!"

את מימיית המים שלו. הרמתי את הגיריקן וכיוונתי את פיותו לעבר פיתת המימיה. הבחנתי כי ידיו של המ"כ רעדו ושהלך מן המים נשפכו מוחץ למימיה. בשתתמלאה המימיה הוא סגור אותה בתנועה סיבובית מהירה והתחליל לרווח לעבר הבונקר. התחלתי ללבת באי חקל בולט, ועקבתי אחריו במבטוי. ראייתי אותו נבעל בפתח החשוך של בונקר הבטון.

לפתע רעדה האדמה תחתוי ופטרייה אדירה אפורה-שchorה זינקה אל-על. הדף אויר עצום פגע بي. הונפתי באוויר, התגלגלתי בגלול מלא וגבוי וחבט בכביש האספלט מלא המהמורות. שכבתה שט המומס, ומטר של אבני גזולות וגושי עפר ירד עלי. אבן פגעה بي, ואז הבנתי שמטר אבני זהה עלול לחסל אותי. זינקתי ורצתתי לעבר בית המכט הנטוש, שנמצא בסמוך לבביש. נכסתי פנימה ונמצדתי לקיר. הבניין התנזרד בשיכור, ונדמה היה לי, שעוז רגע יקרות תחתיו. זינקתי חזזה לבביש וגיילתי שמטר האבני פסק, ורק פטרייה אדירה של שעון היתמרה באוויר מעלה שדה שבו היה כמה שניות לפניו בן בונקר. "גבעתוי, מה זה היה? מה קרה?" זעק לעברי המ"פ שבא בדרכה במעלת הכביש.

"המפקד, אני לא יודע, הם עבדו שם לפני רגע" דיברתו נזק בפי.

המ"פ תפס אותו בכתף ושאל: "מי עבד והיכן?" הצבועתי לעבר המכט האפור שנפער בשדה, וטירptriy לו על אחו-עشر חיילי פלוגתו שעבדו שם בהעמסת מוקשים. בעבור רגע הגיעו במרוחה עשרות קצינים וחילימ' והבטו בעיניהם קרועות מתודמה לעבר המכט. לא הבנו לאן נעלומו כלום. דמתת מוות שררה במקום. ואז, העיניים שטרקו את האזור, גילו שרירותبشر תלויות על העצים ומפוזרות על האבנים והבביש. באותו אחר הצהרים סדרקנו, כל הפלוגה, כל סנטימטר מרובה באיזור ואספנו את אחד-עשר חברים לתוך שמיכה צבאית חומה אחת, והעבכנו אותן לקשר אחים. אני היתי צריך להיות החל השנים-עשר, ורק יד הגוף משכה אותה בכתפי.

חטיבת גולני

לוחמי "גולני"

עם תום הקרבנות, אני גאה ומואשר לברך אתכם על אומץ לב, כושר הלחימה המעליה, הדבקות העיקרית במטירה ואחותו הlohנים, אשר בכוחם גברנו על האויב במערכה הכבודה.

משימות רבות וקשות הוטלו על חטיבתנו ואתם עמדתם בכללן, כל מפקדינו וחילנו עשו את כל הנדרש מהם ולמעלה מזה.

בקרבנות עזים וקצרים בקעו לוחמינו את מערךיו המבוצרים של האויב הסורי, אשר במשך שנים רבות איימו על בטחון יישובי הגליל העליון ואף נועדו לשמש קרש לפיצעה להסתערות האויב על מדינת ישראל, במגמה להשמידה. ביצורי תל-פאחר, תל-עוזיאת, בורג' בבל, מחנות הבניאס ווומיחים, פוצחו ונכבשו בידי לוחמינו, בקרבות שכם מפוארים, שמעטם כמותם בתולדות מלחמות העולם.

לא עמדו לו לאויב הסורי יתרונותיו הטופוגרפיים, הציוויליזציית המשוכל שניתנו לו ביד רחבה, ביצורי החזקים והחפורים היטב, אשר הוכנו במשך שנים רבות על מנת להכחידנו. בכוונו – כי גברנו עליהם שכם אחד עם יחידות אחרות של צה"ל שלחמו עימנו על כיבוש רמת הגולן.

יחד עם גודל הניצחון נזכר את חללי החטיבה אשר לחמו כאריות במערכה נגד הצבא הירדני בשכם ונגד הצבא הסורי ברמת הגולן.

בביקורו בחטיבה לאחר תום המערכת ציין זאת הרמטכ"ל באומרו: "חטיבת גולני נתלה חלק נכבד בקרבות שהחריעו את גורל המלחמה. הקרבות שניהלה החטיבה היו מהकשים ביותר שניהל חיל רגלים במערכה זו, בכל הנסיבות והיא ניצחה בהם כמצופה, לפי מיטב המסורת של 'גולני'. רק כאשר רואים מקרוב את הביצורים והבונקרים של האויב, אפשר להבין איך ממשימה קשה הוטלה על 'גולני'. כל מה שציפינו מכם התאמתה במלואו – וכל הכבוץ".

מפקד החטיבה

המכתב האחרון שלח למשפחתו

13/1/1962

Keridos popa mama

hermanos.

Komo Estaj Paraya

Si demandaj por mi ya psto
muy bueno oy tan la
kafika demando ya me gusti
esteyi deviendo heno tomates
letra yo gac uor esto en lugando
en kada cuya letra am a
nose si con estaj tomando
ya tomi todos los paquetos
los para las bolsas
tovaja todo no vor merkeyo
yo ya esto muy cheno.)

Saludos atodos

Salom

Dami

תרגום המכתב

גאנטה (טולקן צענגןטי) (יגראטן)
אליהו לוי (טולקן צענגןטי)
נפ' צווארה עזב נס רעלן
או, גוטרי גיטן (טולקן צענגןטי)
ה' אורטוי פושט, זילז, ערוץ (וואלדימיר
ט' (טולקן צענגןטי) אונטה זילז
זילז זילז זילז זילז זילז זילז
(זילז זילז זילז זילז זילז זילז)

האזור בו נהרג

האזור בו נלחם
ונפל שמואל ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.
שמעאל לוי
1948-1967

...ኋይ በዚህ ስርዓት ከተማ
በት ’ዕለታዊ የጊዜውን ዘመን
በ ደንብ በዚህ ስርዓት የሚያስፈልግ
. እና በዚህ ስርዓት የሚያስፈልግ ይችላል

ח' ט' ט'.

**מכתב שכותב לאימו בכתוב דפוס
משום שלא ידעה לקרוא כתוב מחויבור**

KERIDA MAMA
NO TE MERIKREYES
POR MI YA ESTO
MUY BUENO TOMADLO
TODO APASSEN SYA
YA SE VAZER
TODO BUENO
SALOMI
22 VI

סיפורו האישי של-شمואל לוי

אסון בית המכס העליון התרחש ב-15 ביוני 1967, האסון התרחש כתוצאה מפיצוץ בונקר תחמושת, באסון נספו 11 מלחמי פלוגה ד' של גדוד 13 בחטיבת גולני.

מבוא:

שמואל לוי ז"ל היה אחד מ-11 נופלי בית המכס העליון. הייתה לו הזכות לראות את אחותיו רבקה ואת בעלה יהודה ולשמעו את סיפורו האיש של שמואל.

הולדתו וקורות חייו:

שמואל נולד בטורקיה, באיסטנבול, היה ילד מאד חברותי ושמח, בצעירותו הרבה לנגן באקורדיםיו, היה חשמלי גם בחוויל וגם בארץ עד שהתגשים לצבע.

לשםואל היו 3 אחים, שני אחים ואחות (רבקה).

שמעאל עלה לארץ ב-1964 כשהיה בן 16, ורבקה הייתה בת 14.

ב-1967 התגייס לצה"ל, לאחר ארבעה חודשים פרצה מלחמת ששת הימים, שמואל כחיל בהכשרה הטירוניות של חטיבת גולני, גדוד 13 נקרא להשתתף בפינוי שלל אויב כשבוע לאחר המלחמה.

מספרת רבקה: "הימים היו ימי חודש ניסן, ערבليل הסדר, באחת משיחות הטלפון אמר לאימו שהוא נראה לא יכול להגיע ליל הסדר כי המצב לא טוב"

אתليل הסדר תשכ"ז חגגו ההורם, רבקה ואחיה הגדול בביותם שבוחלון אך שמואל לא הצליח
להגיע בಗל שהוא שנשאר בכוננות.

האח הגדול לא גויס בכלל לצבא כי היה מבוגר מדי (בנ' 19), רבקה מספרת: "הצבא עשה את השיקולים שלו והחליטו לגייס את הבן האמצען – שמואל, ככל הנראה משיקולי גיל".

באותה תקופה שמו אל כתב מכתבים לאימו בספרדית, אחד המכתבים הוא כתב "אמא המצב לא טוב, אבל אל תדאג אני מרוצה ויש לי פה הרבה חברים טובים".

כמובן שבאותה תקופה לא היה אפשר לבקר את החיילים בניגוד להיום.

בן דוד של רבקה חזר מהגורה הצפונית ואמר לאימו "סמי הילך", "ראיתי איך שהם עפים באוויר". באותו זמן משבחו של שמואל היו ב"אור עקיבא", בנסיבות שבת הדוד והדודה של רבקה הגיעו לבתיהם שבחולון, היא סיירה למשפחה שבעליה נפצע במילואים ומחר הם ילכו לבקר אותו בבייה"ח בחיפה.

באותה עת שמואל היה חיל בטירונות בחתיבת "גולני" והבסיס שלהם היה בקוניטרה, ברמת הגולן הכבושה.

שישה ימים קודם לכן, ביום שישי 9 ליוני 67 עלה גדור 13 במסע רגל לרמת הגולן שזה עתה נפרצה. חיילי הגדור עברו, עמוסים בצד לחימה, בין תל-פאחר שזה עתה נכבש בידי לוחמי גדור 12 ובין תל-עוזיאת שנכבש בידי לוחמי גדור 51, שניהם גודדים של חטיבת "גולני". מחצית הגדור, בפיקודו של המג"ד אלוש פנחס נוי, המשיך במסע רגל תוך הלילה בשטח אויב לכיבוש מוצביו צוריה.

המחזית השנייה של הגדור, בפיקוד הסמג"ד אורן כהן, נערכה לכיבוש העיירה בניאס. בבוקר 10 ליוני 67 החלה התקפה על בניאס. בין הלוחמים הייתה גם פלוגה ד' הטירונית ובה שמואל לוי.

الוחמים פרצו לעיירה בנהל קרב של לחימה בשטח בניו (לב"ב) אך עד מהרה נוכחו שהסורים נטשו את העיירה וברחו מזרחה.

לשמואל הייתה הזכות להשתתף במלחמת ששת הימים והוא חיל טירון - 4 חודשים בצבא.

חמישה ימים לאחר סיום המלחמה קראו לפלוגה ד' לאסוף שלל, וכך הרבה שניהם שהוא נהרג ב"קוניטרה", רק לאחר כמה שנים הודיעו להם שמואל נהרג בבית המכס העליון.

באותו ערב (מוז"ש) עשו מסיבה לאור עקיבא לכבוד זה שאף אחד לא נהרג בישוב.

שמואל וחבריו נפלו חמשה ימים לאחר תום המלחמה, בדיקוק כאשר רבקה ומשפחה עמדו לצאת למסיבה. הם קיבלו ידיעת שקרו משפחתם חיים נפצע במילואים והוא מאושפז בבית חולים בחיפה, לאחר מכן הגיעו להגורה ובישרו לרבקה ומשפחתה שזה לא דוד חיים שנמצא בבית חולים "זה את שלכם שמואל". באותו זמן כולנו חשבנו שמואל פצוע" נזכرت רבקה.

ביום למחורת רבקה ומשפחתה לא הגיעו לעובדה, הם הגיעו לביתה של דודתה שושנה ונשארו שם עד אחה"צ. עדין לא הייתה הودעה רשמית מקצין העיר.

מספר יהודה, שבאותו זמן היה כבר מאורס לרבקה: " אני ודוד של רבקה יצאו לחיפה לקצין העיר והתחלנו לחפש בספרים של החללים, אמרו לנו מקצין העיר שיש חסド שמואל נפל, אך שם משפחה לו יש הרבה ולבן הם לא מצאו את השם בראשיות"

רבקה: "רק בערב סביב שעה 18.00-17 הגיעו חיילים ודיווחו שמואל נפל. עם הישמע הבשורה, הרבה מבני המשפחה הגיעו לבתיהם שבחולון.

כשמע אבי המשפחה את הבשורה הוא התעלף במקום, "10 שנים לאחר מכן הוא נפטר" מספרת רבקה.

כדי לאמת את הבשורה הлечה רבקה למועצה, שם במועצתם מקבלים ראשונים את ההודעה, ואכן ראש המועצה אישר את הבשורה המריה על נפילתו של שמואל. כשהם הגיעו לבתים "כבר כל המדרגות היו מלאות במכרים, חברים וקרובי משפחה".

למחרת, ביום שני, המשפחה נסעה לנהריה ושם הם פגשו את שאר המשפחה, "מסתבר שכבר קברו את הנופלים בקשר אחים" נזכرت רבקה.

מספר חודשים לאחר הקבורה, העבירו גופות של שניים מהחללים וקבעו אותם יחד בירושלים ואחד בקריית שאול. שאר 9 החללים קבורים בקשר-אחיהם בבית העלמי הצבאי בנהריה.

אחר מכך המשפחה חוזרת לאור עקיבא לשבת שבעה, אך הדודות של רבקה לא הסכימו שהם שבו באור עקיבא בשל מצבח הבריאות והנפשי של אמא של רבקה, ולכן הם ישבו שבעה בביתם שבחולון.

מוסיף יהודה: "הם היו צריכים לנוקות את הבונקר כדי לחתול שלל, כשהם הגיעו לבונקר בבית המכס, הגשים וההנדסה שהיו אחראים לנוקות את הבונקר ממוקשים ומטעני חבלה אמרו לגולניציים שהבונקר נקי ואין איום".

מספרת רבקה: "ברגע שהם באו להיכנס הגיע רכב שהיה בו קצין שכנהarah רצה להודיע למפקד הפלוגה שלא יוכנסו לבונקר, מפקד הפלוגה במקום לעזר את הכוח וללכט בראש חיליו, הlek' לכיוון הרכב הכנס את הראש פנימה, באותו זמן החילאים המשיכו ונרגעו..."

כל 11 הלוחמים שנכנסו לבונקר נרגעו. היה עוד חייל שהיה צריך להיכנס איתם, בדיקת הוא שתה את הקפה שאחרי ארוחת הבוקר, אז המפקד אמר לו שיוכנס עם הקבוצה השנייה, וכך חיוו ניצלו.

רבקה: "רצינו לדעת בדיק איפה זה היה, אך הצבע לא אישר לנו להגיע למקום המקורי כי הוא רווי במוקשים".

מספר יהודה: "הוא היה הבדן של המשפחה, אהב לצחוק ולשיר, אהב מאוד את הים, היינו הולכים ברגל מאור עקיבא לקיסריה, לעיתים הוא גם היה מרכיב אותו על האופניים ליט' והוא מוסיף.

רבקה מספרת שהיא מאוד אוהבת קלמנטיינות ותמיד במקום לחתול קלמנטיינה אחת היא הייתה לוקחת 3-2 ביחד, ותמיד שמואל היה צוחק ואומר לה "את לא יכולה לחתול רק קלמנטיינה אחת?"

עד היום, מספרת רבקה, היא לוקחת 2 קלמנטיינות ביחד, "בשביל שמואל".

במשך תקופה ארוכה נסעה אמא של רבקה כל שבוע לבית העלמי הצבאי בנירה, לבקר בקברו של שמואל בנה.

רבקה מספרת על הוריה: "אמא שלי נפטרה לפני 10 שנים בגיל 94, היא הייתה צולוה ובחודשים האחרונים לחיה מצבה התחליל להידדר, אבי הlek' לעולמו 10 שנים אחרי נפילתו של שמואל... מה שמעניין הוא שאמי נפטרה באותו יום שmmoal נולד - בשלishi לפברואר".

היא מוסיפה "הנכדים מאוד מחוברים ומגיעים איתנו באופן קבוע לזכרות ומאוד מתעניינים בחיוו של שמואל".

מוסיף יהודה: "בשבית שmagim הנכדים הם תמיד מדברים על שמואל ועל האסון, אנחנו חיים את זה כאילו זה היה אטמול".

"היה לו לב טוב באופן יוצא", אומר יהודה, "היוו בקשר מאוד טוב, כשהיהתי מגיע לבית של רבקה לפני החתונה, הוא ישר היה מפנה את מיטתו בשביili על מנת לכבד אותה".

מספרת רבקה: "50 שנה לא דיברו על אסון בית המכס בשום פורום מדיני ורק לפני כשנה הנושא התחיל להיות מדובר. בשנה שעברה שהיוו בצומת גולני באוצרה השנתית לחלי חטיבת גולני, פעם ראשונה דיברו על החילאים שנרגעו, 50 שנה אחרי המלחמה".

מאז האסון משפחות חלי בית המכס בקשר מתמיד, נפגשים כל שנה בערב חג-שבועות בבית קברות בנירה, וב-15 ביוני - יום נפילת החילאים, המשפחות נסעות לבית המכס.

לפניה נחנכה אנדרטה לזכר הלוחמים, מכספים של המשפחות ומתרומות של חברים לשחק ואנשים טובים נוספים.

ספר חדשים לאחר האסון, רבקה ויהודית התחתנו. "אבא שלי אמר: אני לא יודע כמה זמן אני
אהיה אני רוצה שתתחנתנו כמה שיותר מהר".

לאחר שנה נולד בנים הבכור של יהודית ורבקה. מספרת רבקה "אמא שלי רצתה מאוד שנקרה לבן
'שמעאל' לזכר בנה, אך בגלל שאבא של יהודית קראו לו אברהם וגם לאביה של רבקה קראו בשם
זה, החלטנו לקרוא לו אברהם, אמא שלי לקחה את זה מאוד קשה".
"כשנולד הילד השלישי קראנו לו שי, בגלל שכשנה ביקשה ילד מהקדוש ברוך הוא, הוא הביא לה
שי, נולד לה שמעאל, ובכך זה הזכיר לנו את השם".

לסיכום:

"כל אדם הוא עולם ומלוואו", לעיתים כישיש אסונות גדולים שוכחים את האנשים הפרטיים
שנפלו.
ניסיתי להעמיק קצת בסיפורו המופלא של שמעאל לוי ז"ל, אין ספק ששמעאל היה דמות מעוררת
השראה, שהותירה חותם גדול על המשפחה, החברים והמכרים.
מדחימים לראות איך רבקה, יהודית ובני המשפחה זוכרים ומנצחים את שמעאל ז"ל.

תודה לרבקה ויהודית שחלקו עימי את הסיפור הנפלא על שמעאל לוי ז"ל מחללי אסון בית המכס
העלيون ברמת הגולן.

ראיין וכתב: שמעאל פלהיימר
רשיון במיל. מ"פ לשעבר בגדור 13

דצמבר 2018 כשלו תשע"ט

שמעאל בזמן שירותו בצה"ל

